

10

"ענת, אני צריכה הוראה לתרופה החדשה של שמעוני אייל".

"ענת, הקבלה החדשה ממתינה לך בחדר".

"ענתוש, איפה את מחביאה את החותמת שלך? תשלפי אותה רגע ותחתמי לי כאן".

ענת ממשיכה להתרכז באותיות שהיא מקלידה ולא מחוננת אף אחת בסביבה במבט קל.

"ענת, אולי תצאי כמה דקות להפסקת קפה?".

ענת מניחה את שתי ידיה על אוזניה וממשיכה להתרכז, לפחות למראית עין, אך ורק במסך שמולה.

"ענת, הילד מחדר אחת מקיא".

האמירה הזו חוצה את ידיה המוגוננות על אוזניה ומקפיצה אותה מן המחשב.

"דברי עם דוקטור דותן", קוראת שרית נוימן מאחורי גבה, "הוא מכיר אותנו הכי טוב".

לענת אין זמן לענות לה שהכוון הערב אינו דוקטור דותן, והעיקר שגם דוקטור לרנר היא בכירה מצוינת וזיהומולוגית מעולה.

"תרבות וספירה", יורה ענת לכיוון סבטלנה. "זה הכי דחוף. וצום. תגידי לאמא".

"אוקיי". סבטלנה מחליפה כפפות וניגשת להביא ציוד מחדר הטיפולים.

"תגידי לאמא שבדקות הקרובות אבוא לשוחח איתה". היא זורקת אחרי גבה המתרחק של סבטלנה, ויודעת שאם אימו של שמוליק עומדת בפתח החדר, היא כבר שמעה אותה.

"ענת, עוד לא רשמתי לי את התרופה החדשה לשמעוני, אמא שלו אומרת שעוד רגע הוא נרדם".

ענת נוחתת על הכסא. פותחת את התיק של שמעוני ורושמת את התרופה ואת המינון. רוזי נושמת לרווחה וממהרת לחדר התרופות.

ענת שולחת מבט מתחנת האחיות אל חדר הבידוד. הדלת סגורה. כנראה סבטלנה לוקחת דם לשמוליק החולה.

אולי צריך שם עזרה. שמוליק כחוש ורזה, והורידים שלו אף פעם לא היו משהו. וכבר לקחו לו היום כמה מבחנות.

היא קמה למרות שהישיבה על הכסא המרופד מאפסת אותה. שמוליק סובל מספיק.

"הו, באת בדיוק בזמן", סבטלנה שמחה לקראתה. שמוליק במיטתו מייבב. "אני צריכה כאן מתיחה".

ענת עוטה חלוק חדש וכפפות ללא אבק. שמוליק עוצם עיניים בחולשה ואמא שלו מלטפת את כתפו בעדינות. הסבתא כבר איננה בשטח, הלילה בכל זאת מחזיר גם את המבקרים הקרובים ביותר הביתה.

המבחנות מלאות. שרית מחליפה לשמוליק חולצה בתנועות רכות ותומכות, והאחות והרופאה יוצאות מן החדר והשלל בידיהן.

בחדר אחת סוערות הרוחות: שמוליק בן התשע, חיזור ומותש, נחמך בידיה של אימו ומשתעל את נשמתו אל תוך השקיות שהסבתא מחזיקה. סבטלנה האחות עומדת מן הצד חסרת אונים.

ענת עוטה את החלוק החכול על מדיה ונכנסת בצעדים מדודים.

"הכל טוב". מקבלת את פניה הסבתא בחיוך. "תודה להשם".

"וחוץ מזה?" ענת מתקרבת למיטתו של שמוליק. רוכנת אליו.

"לא כל כך מרגיש טוב". אימו מהנהנת בהשלמה.

השיעול נרגע, סבטלנה מגישה כוס מים, וענת, שרוצה להניח יד מנחמת על כתפו של שמוליק, נזכרת שבחפזונה לא עטתה כפפות.

"אני רוצה להבין משהו", ענת פונה אל אימו של שמוליק, "נמסר לי שהגעתם בגלל שלשול חמור וחום, נכון?"

אמא של שמוליק מהנהנת.

"ועכשיו, בנוסף, הוא גם הקיא?"

"כן". מאשרת הסבתא.

"מתי הוא החל להקיא?"

"לפני רבע שעה".

"סבטלנה, תמדדי לו חום בבקשה".

סבטלנה מצייתת.

"תשע פסיק תשע", מודיעה סבטלנה לאחר רגעי דומיה.

"אני הרגע רושמת לו תרופה להורדת חום. תני לו בבקשה".

סבטלנה פושטת את חלוק האלבד הכחול ויוצאת.

"מה היה החום בבית, אמא?"

"שמונה נקודה שמונה".

"ונשלחה תרבות למעבדה כבר במיין, כן?" ענת מרפרפת על התיק של שמוליק נוימן ומאמתת עובדות.

"תני לי כמה דקות להתייעץ עם הכוון ואחזור לשוחח איתך", יורה ענת תוך הסרת החלוק החד פעמי והשלכתו לפח שבצד החדר.

"אם זה חידוק". מאשרת ענת. "אם זה וירוס - זה לא מסוכן. אני כבר יוצרת קשר עם המעבדה".

ומי יקח ניקור מותני, אוי, מי.

והיא יוצאת. מותירה את שרית, שמוליק, והספק-חידוק, לבד באותו חדר.

הכדור שנתק בראש שלה מצד אל צד מאשר את החשד שכל התחושה הפיזית הגרועה שלה נובעת מעייפות עמוקה וחסך שינה רציני. אבל ענת יודעת שלא רק. בכדור החובט הזה מאוכלסים גם שמוליק נוימן ואמא שלו.

בחניון היא מגששת אחרי הרכב שלה ונכנסת לתוכו כמעט בעצמות עיניים. טוב שניר לא נמצא בבית בשעות שהיא חוזרת מהתרגונית שלה. טוב שהיא יכולה להחליק למיטה ולשכוח מכל הקורות במחלקה ביממה החולפת.

בדרך כלל היא צריכה את השינה הזו של אחרי התרגונית כדי למחוק את כל המראות והאיוריים שהתרחשו בעשרים ושש השעות האחרונות. אבל הפעם נראה שהיא תצטרך גם יום חופש, כדי להתאפס מהלילה הזה.

איזה לילה.

היא נוהגת כמעט בלי לראות מימינה ומשמאלה. היא שומעת צפירות, היא קולטת שנסעה באדום, היא כמעט לא עצרה לאישה עם תינוק במעבר הציה, המוח שלה גועש משמוליק. לא, מאמא שלו.

אמא שבאה עם הילד שלה למיון לקבל עירוי כי הוא סובל מאיבוד נוזלים ועליו לקבל השלמה, והנה מספרים לה שכנראה במיון או איפה שהוא בדרך ילד החמד שלה תפס גם חידוק נוראי שמשתחולל לו בבוול השדרה, ו- - הכי בטוח בשבילו להיות מאושפז בטיפול נמרץ.

ברווז. הנה היא בחצר והשער החשמלי עולה לקראת הרכב. עוד כמה רגעים תהיה בין הקירות המוגננים ותשכח משמוליק ומכל הלילה הארוך הזה.

וכל מה שהוא מסמל עבורה.

ענת יוצרת קשר עם המעבדה ומארגנת את המבחנות להעברה. המילה 'דחוף' מודגשת עליהן באופן הכי ברור שקיים.

"ענת?" הדפיקה הקלה על הדלת מספיקה כדי לעורר אותה. "נוימן שוב מקיא".

ענת מזנקת לתנוחת ישיבה ותרה ברגליה אחר הקרוס. זה לא סימן טוב. זה לא סימן טוב. זה סימן לא טוב.

שוב לובשת את החלוק והכפפות.

"שמוליק, תמודי", היא פונה אליו והוא כלל לא שם לב. "תכופף את הראש לפנים".

שמוליק לא משתף איתה פעולה. לא ברור אם הוא בכלל שם לב לקיומה בחדר.

"אמא, תבקשי ממנו את לעשות את זה".

שרית לוחשת משהו באוזנו. בלי כוח הוא מנסה להישמע לה, ולא, הוא לא מצליח. רק זעקה נוראית פורצת מפיו.

ענת מעיפה מבט חושש לכיוון הברכיים. תוהה האם ניכרת התכופפות או לא.

"הוא דיווח על כאב בשעות האחרונות?" היא שואלת בחשש.

"כואב לו הראש", מאשרת שרית, "אבל תמיד זה ככה כשיש לו חום".

"אה, חום", טופחת ענת על מצחה. "מדדנו לו שוב מאז שקיבל נורופן?" שרית נוטלת את המדחום ומכניסה לפיו של שמוליק המיוסר. תשע נקודה שבע. ארבע שעות לאחר הנורופן.

"אמא של שמוליק". היא פונה אליה ויודעת שאף פעם לא אמרה מילים כאלה לאמא של ילד מאושפז. רק במיון אמרה דברים כאלה, וגם זאת לא יותר מפעמים בודדות בשלוש שנות ההתמחות שמאחוריה. "כנראה שלשמוליק יש דלקת קרום המוח".

שרית בוהה בה. "זה מסוכן". היא אומרת בשקט.

"אה, אני לא בלחץ".

"אחותך התארסה באמצע ה' והיא היתה קטנה בשנתו. נכון?"

"כן. היא התארסה בת שמונה עשרה וחודשיים".

"את יודעת, כולן היו בטוחות שתהיי בין הראשונות שתתארסנה. אכזבת, באיזההוא מקום".

"אמרתי לך, אני לא בלחץ".

"אני כן". חדוי פוסעת הצידה, אל החול. מולן מגיעה מישהי בפאה וחליפה מחויטת.

פניי יורדת אל החול בעקבותיה. הנעל האלגנטית שלה מתאבקת, מילא. "את בלחץ", חוזרת פניי. הן חברות קרובות כבר מספר שנים, יודעות המון זו על זו. אך אף פעם לא חשבה להתעניין במצב המנטאלי של ידידתה בעקבות מגמת המאורסות שמטפסת ועולה.

"כן, ולכן אני לא מצליחה להבין איך את לא".

איך אני לא. פניי מתאפקת לא לנשוך את שפתה, כי חדוי מביטה מקרוב אל תוך פניה. עווית קלה בכל זאת חולפת בשפתיה.

"אני מאוד רוצה להתאסר, מאוד מאוד", אומרת פניי במהירות, עיניה מעפעפות ללא שליטה, "אבל לא בגלל לחץ חברתי".

"חס וחלילה". חדוי מניחה יד על ליבה. "לא בגלל לחץ חברתי, בגלל לחץ אישי".

"לא". פניי החלטית. "אני לא לחוצה בכלל".

"טוב", חדוי מתפשרת ומתחילה לפסוע על העפר, "בואי נראה איך נדבר עוד חודש חודשיים, כשעוד כמה בנות תהיינה מאורסות, ואנחנו נישאר בשליש האחרון".

"אולי בחודש חודשיים הקרובים נתאסר שתינו בעצמנו", מציעה פניי.

"אני מקווה מאוד".

"גם אני".

חדוי שוב מביטה בה, והפעם תוך כדי הליכה איטית. פניי לא מחזירה לה מבט. היא יודעת שחדוי חושבת שהדיבורים שלה לא הגיוניים. מי

02

הן יוצאות מהאולם הממוזג ונפלטות אל ההבל ותאורת הפנסים שבחוץ. פניי מסיטה שיערה שמדגדגת את ריסיה. הן נעצרות בתחילת השביל המרוצף, במקום שאור הפנס כבר לא חודר עמוק מדי לעיניים.

"עברנו את החצי". אומרת חדוי בנימה סתמית.

"כן, רוחי היא השבע עשרה". מאשרת פניי.

"נשארנו שש עשרה".

פניי שותקת. חצי כיתה זה הרבה. מעניין מי תהיה הבאה שתתאסר.

"איך את מרגישה עם זה?" חדוי מסתכלת אל תוך עיניה.

"אני?". פניי מתלבטת שניה ארוכה. איך היא מרגישה עם זה?

"תלוי מאיזו בחינה", היא בוחרת ניסוח לא מחייב.

"מהבחינה שעכשיו אנחנו כבר במתסר המידלדל", חדוי מסבירה.

נכנסת ללובי הבנין, מציצה בתיבת הדואר. עלון הפרסומות השבועי מונח בפנים, עמוק מדי. למחזיק המפתח שלה מחובר רק המפתח של הדלת הראשית, ואין לה את המפתח הקטן של חֵבֶּת הדואר. מנסה להחדיד אצבעות, אך החוברת רחוקה מדי.

מתיאשת ופונה למדרגות. עולה אותן אחת, אחת. הכי לאט שאפשר. אולי בינתיים אמא הולכת לישון. אולי אבא. אולי שניהם. היא מעדיפה להיכנס לבית חשוך ודומם, לשתות כוס מים במטבח ריק, להציא מהארון בגדים בשקט, להתארגן לשנת לילה בלי אנשים בשטח. ללכת לישון בלי לומר לילה טוב לאף אחד. בלי לתת דיווח לאף אחד. בלי לספר איך עבר היום ומה היו מעשיה משש בערב אז יצאה מהבית, ועד סיום האירוסים של רוחי. החיים המשותפים והמתעניינים בבית אליו נולדה, לאחרונה מציקים לה יותר מתמיד.

היא נוקשת נקישת וחצי, ומורידה את הידית. פתוח.

מישהו, לפחות מישהו אחד, עוד לא הלך לישון.

ולמישהו הזה היא חצטרך לספר חוויות מן היום החולף.

אמא מקדמת את פניה מהמטבח. פניני משתדלת לצייר על שפתיה חיוך.

"שלום, פניני. איך היה?"

"בסדר", פניני מושכת בכתפה, ניגשת לארון ומוציאה כוס.

"איפה היית, באירוסים של רוחי, נכון? איך היה? מי המחזיקים?"

"שוורץ". קצר. ממוקד. בטוח.

"שוורץ מאיפה?"

"חוצניקים".

אולי גם החתן שלה יהיה חוצניק? זה יכול להיות רעיון טוב. תמיד יהיה לאן לברוח.

"אה?" אמא נותנת בה מבט שואל. פניני מבינה שפספסה משהו.

"מה שאלת? לא הייתי מרוכזת".

"איך היו האירוסים? היה יפה? נהנית?"

"נחמד".

משתוקקת להתארס בגיל תשע עשרה וחצי, כשחצי כיתה מאורסת, ולא בגלל לחץ?

הן מגיעות מתחת לבנין של חדוי ונעצרות. אחת עשרה בלילה, לא נורא. מחר יש עבודה מעשית, והן צריכות להתייבב בבית הספר בתשע וחצי.

"שבוע הבא יש שתי חתונות". מזכירה חדוי.

"נכון. יום אחרי יום".

"עוד כמה מחתונות פוטנציאליות שתבואנה לסקור אותנו". חדוי נאנחת.

פניני מחייכת. "נ". אז תתארגני טוב. שתהיה לאחת מהן סיבה לקחת אותך".

חדוי מעקמת את אפה. "לא רוצה שיקחו אותי רק בגלל הרושם. אני טובה מספיק גם בלעדיו".

פניני משעינה את גבה על הקיר החיצוני של הבנין. והיא? בגלל מה היא רוצה שיקחו אותה? זה שלב קצת מאוחר להתחיל להתחבט בשאלות קיומיות כאלה.

היא רוצה שיקחו אותה. קודם כל שיקחו. אחר כך כבר תחשוב למה.

הן נפרדות מהוררות. אף פעם בארבע השנים האחרונות לא היתה להן בעיה לעצור שיחה באמצע, תעמוד ברומו של עולם כמה שתהא. בפעם הבאה שהן נפגשות, אם עוד בוער להן, הן מסוגלות להמשיך מאותה נקודה שעצרו בה.

חדוי רוצה שיקחו אותה בגלל מה שהיא, והיא רוצה שיקחו אותה בגלל המקום שהיא.

שהיא בו.

לאט היא פוסעת מרחק של עוד רחוב וחצי, נעצרת לפני בנין מגורה.

מרימה עיניים למעלה. חלון המטבח צופה לרדיוס בו היא עומדת, רגליה צמודות.

המטבח מואר.

מחדדת את אוזניה. במרחק של קומה אחת אפשר לשמוע דיבורים שקטים. האם אבא ואמא עדיין ערים?

"לילה טוב". קולותיהם של הוריה נכנסים זה בתוך זה. היא יוצאת מהמטבח, פוסעת לחדר. ריקי וטובי ישנות בשלווה, והמיטה שלה מוצעת. היא שונאת שמכניסם לה את המיטה. היא גדולה, ושתי הקטנות האלה לא מבינות את זה.

נכנסת לאמבטיה ופותחת את זרם המים. מקווה שהשאירו לה מים חמים. היא מניחה את כף ידה בתוך הזרם הסוער, בינתיים המים פושרים עוד מעט תדפוק אמא על הדלת מבחוץ ותרצה לוודא שהכל בסדר עם המים. היא סוגרת את הברז ומעדיפה לוותר על המקלחת.

שחדוי תשאל עוד פעם אם היא בטוחה שהיא לא לחוצה. לא. היא משתגעת להתארוס, כי כאן החיים כל כך משותפים. ד', היא רוצה כבר פינה משלה.

רשרוש קל מכיוון הפתח. שתיהן מפנות עיניים, גם אבא נכנס. "הו, פנינו, ברוכה הבאה. אני שמח לראות אותך".

"שלום, אבא".

"אני שומע שאת עסוקה", קולו של אבא מחייך. "הלו"ו שלך מלא כל יום מהבוקר עד אחר הצהריים, ולפעמים את יוצאת לערב שלם".

המילים נאמרו ברוח טובה, בחיך עוטר, ובכל זאת היא משפילה את עיניה. "בבקרים אני לומדת, ויש לי גם את לימודי המגמה, זה לוקח זמן". היא מונה בשקט. "ובערבים חברות שלי מתחתנות, מתארסות, יוצאות לקניות. ככה זה ב-1' סמינר".

אבא מושך לעצמו כסא ומתיישב. נעלי העקב מציקות לה פתאום. מגרד לה בקרסול.

"מה היה האירוע היום?" הוא מתעניין.

"רוחי פלדמן התארסה. הם עשו חגיגת אירוסין רצינית באולם של בית הכנסת. המחזותנים שלהם חוצניקים, ומחר הם כבר חוזרים לאנגליה. הם היו חייבים להזדרז". היא מתנצלת. על מי? על מה?

"והאירוסים התחילו בשש?" אבא שואל בהתעניינות. נטו בהתעניינות. היא יודעת את זה, אבל מערכת העצבים שלה בפעילות יתר.

"מה פתאום, בשמונה וחצי". וחברות בכלל הגיעו רק בתשע וחצי פלוס. "אה", אמירה שמתירה באזוניה סימן שאלה. איפה היית משש ועד שהתחילו האירוסים.

למה זה כל כך משנה? גוש עולה בה. לא שכל כך אכפת לה להגיד, אבל ילדה בת תשע עשרה פלוס היא מספיק גדולה כדי לנהל סדר יום משל עצמה.

"הייתי בסמינר, בחדר מחשבים. השלמתי עבודה למגמה".

"אהה".

אבא לא מוסיף לשאול. היא מסתובבת לברז ומוזגת לעצמה כוס נוספת. שותה. מדיחה את הכוס.

"לילה טוב", היא אומרת בשקט, מניחה שהשיחה הסתיימה, "אני מאוד עייפה".